

Fakkel van vader op zoon

Het thema "Vader en zoon" heeft mij onlangs weer bijzonder warm geraakt. We hebben familieopstellingen gedaan. Wat is het toch belangrijk dat ik als een zoon het appèl doe op mijn vader om er voor mij te zijn. Enerzijds neem ik zo het initiatief om te gaan staan voor wat ik nodig heb van mijn vader, en ga ik er staan voor mijn positie als zoon. En het cadeau voor mijn vader is dat ik een beroep doe op zijn vaderschap waardoor hij kan voelen hoe het is om vader te zijn. En zo kan ik op mijn beurt weer zien en voelen hoe hij vader is en hoe wezenlijk dat is voor een zoon. Dat helpt mij om mijn impulsen te voelen als mijn zoon op mij een appel gaat doen op mijn vaderschap. Zo geeft mijn vader de fakkel door aan mij en ik aan mijn zoon. Dit is een subtiel proces van zien en gezien worden, van elkaar respecteren en jezelf zichtbaar maken in de positie die je hebt.

Dan zie ik het gesprek weer voor me dat ik met mijn vader had. We wisten toen nog niet dat hij twee weken later zou overlijden. Ik vertelde hem van mijn worstelingen om in emotioneel stormachtige perioden mijn hoofd boven water te houden. Hij luisterde aandachtig naar de keren dat ik het gevoel had de dood in de ogen te zien, en dat juist dít mij geholpen heeft om te gaan leven. Aan het einde van dit gesprek stond hij op en omhelsde me op eigen initiatief. Het was duidelijk dat hij zich door mijn verhaal had laten raken. Deze omhelzing voelde zo warm en persoonlijk. Hij had mijn verhaal echt ontvangen, mij ontvangen, zo vlak voor zijn eigen dood. Dit was de eerste keer dat ik zo intens voelde dat hij met me was. Ik ben er nog altijd zeer dankbaar voor. Een cadeau voor het leven.

En ik ben elke keer weer zo warm en diep geraakt als dit thema weer eens in levende lijven langs komt. Voor mij is dit puur goud. Ik voel hoe belangrijk het is om het mannelijke door te geven. Het helpt mij om als man in mijn eigen schoenen te staan.

Zo realiseer ik me ook dat ik pas een appèl op mijn vrouw doe om vrouw te zijn, als ik als man naast haar sta. Als ik mij over mijn man-zijn onzeker voel en focus op haar en op de vraag hoe ik haar kan verleiden, loop ik een serieus risico dat ik mij teveel laat leiden door wat zij fijn vindt. En één ding is dan zeker, voor ik het weet dans ik naar haar pijpen en verlies ik mezelf helemaal. Dan wacht ik teveel op de plek die zij mij toebedeelt.

Voor mij is duidelijk dat het appèl dat ik als man op mijn vrouw doe een noodzakelijke voorwaarde is om in relatie met mijn vrouw een goede (vruchtbare) balans te vinden tussen het mannelijke en het vrouwelijke. Zo'n appèl is voor mij iets anders dan haar als vrouw uit de tent lokken zonder mezelf te laten zien, of verwachtingen op leggen of eisen te stellen. Dit appèl gaat alleen over het voelen waar ik als man sta en dat zichtbaar te maken. Het is verder een subtiel spel waarin ik met mijn vrouw heel precies een balans vind tussen haar vrouwelijkheid en mijn mannelijkheid. Hoe beter ik bij mezelf en bij mijn mannelijkheid kan blijven, zonder aan haar vrouwelijkheid eisen te stellen, des te beter kan ik bij mijn vrouw blijven en voelt zij de plek die zij naast mij wil innemen. En ook als mijn vrouw haar vrouwelijkheid helder neer zet, is dat voor mij een uitdaging om mij als man te laten zien. Niet door wederzijdse verwachtingen maar juist door dat wederzijds appèl groeien we allebei in onze rol. Zo is de fakkel die mijn vader aan mij heeft doorgegeven, ook de fakkel waarmee ik mijn vuur in mijn relatie breng. Het is telkens weer een feest om dit intens te beleven.

Bijzonder eigenlijk, door zelf mijn plek in te nemen, geef ik de ander pas de mogelijkheid om zich tot mij te verhouden, en omgekeerd.

Met dank aan mijn vader.

Paul van Beuzekom, www.opeigenkoers.nl , Amersfoort 19 februari 2007

